

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 260/08-26

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 30. októbra 2008 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Jána Lubyho v konaní o sťažnosti V. Š., T., zastúpenej advokátkou Mgr. B. Š., B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 290/2001, za účasti Okresného súdu Trnava, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo V. Š. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 290/2001 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Trnava prikazuje v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 290/2001 konať bez zbytočných prietáhov.

3. V. Š. priznáva finančné zadost'učinenie v sume 40 000 Sk [slovom štyridsaťtisíc slovenských korún (1 327,76 EUR)], ktoré jej je Okresný súd Trnava p o v i n n ý zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Trnava je p o v i n n ý uhradiť V. Š. trovy právneho zastúpenia v sume 6 732 Sk [slovom šesťtisíc sedemstotridsaťdva slovenských korún (223,46 EUR)] na účet jej právnej zástupkyne Mgr. B. Š., B., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. decembra 2007 doručená sťažnosť V. Š., T. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou Mgr. B. Š., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 290/2001.

Na výzvu ústavného súdu z 20. mája 2008 sťažovateľka podaním doručeným ústavnému súdu 14. júla 2008 doplnila svoju sťažnosť a zároveň odstránila jej nedostatky.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka sa žalobným návrhom doručeným okresnému súdu 17. augusta 2001 domáhala vyporiadania zaniknutého bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Vec bola okresným súdom zaevidovaná pod sp. zn. 12 C 290/2001.

Sťažovateľka uviedla, že *„počas týchto šesť resp. už pomaly siedmich rokov som prečkala materskú dovolenku sudkyne, ktorá mala môj prípad pridelený, po tom, ako sa vrátila z materskej dovolenky zasa nastúpila na Krajský súd v Trnave na výkon praxe, a mojím prípadom sa nikto nezaoberal.*

Môj bývalý manžel P. Š. počas týchto rokov vyrobil dlh na nájomnom vo výške 200.000,- Sk, ktoré som bola nútená aj za finančnej pomoci mojich dcér zaplatiť aj napriek tomu, že v byte nebyvam a o byt nechcem prísť.“

V tejto súvislosti sťažovateľka konštatovala, že „... súd v období od podania návrhu na vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov zo dňa 10. 3. 2001 (konanie vedené pred Okresným súdom Trnava č. k. 12 C 290/2001) nekonal, vec bola pridelená viacerým sudkyňiam, doposiaľ nebola právoplatne skončená“.

Sťažovateľka podala 14. decembra 2007 predsedovi okresného súdu sťažnosť na priet'ahy v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 290/2001. Predseda okresného súdu sťažnosť uznal za opodstatnenú.

Podľa názoru sťažovateľky došlo postupom okresného súdu v označenom konaní k porušeniu jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Sťažovateľka v tejto súvislosti žiada, aby ústavný súd deklaroval porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, prikázal okresnému súdu, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 290/2001 konal bez zbytočných priet'ahov, a priznal jej finančné zadosťučinenie v sume 200 000 Sk.

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval a uznesením č. k. IV. ÚS 260/08-14 z 28. augusta 2008 ju prijal na ďalšie konanie.

Na výzvu ústavného súdu účastníci konania oznámili, že súhlasia s prerokovaním veci bez ústneho pojednávania. Ústavný súd preto využil možnosť podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a upustil od ústneho pojednávania, lebo vzhľadom na charakter veci, kde je rozhodujúci prehľad spisu, nemožno od neho očakávať ďalšie objasnenie veci.

Predseda okresného súdu sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadril k sťažnosti prípisom doručeným ústavnému súdu 22. septembra 2008, v ktorom uviedol:

„Vec napadla dňa 17. 08. 2001, pričom zákonnou sudkyňou sa stala JUDr. A. M., ktorá vo veci vykonala viacero pojednávanií. Nariadila vo veci znalecké dokazovanie, pričom z dôvodu jej odchodu na súd vyššieho stupňa, vec bola pridelená 07. 12. 2005 JUDr. Z. P., ktorá vo veci nariadila termíny pojednávania dňa 10. 03. 2006, 20. 03. 2006, 07. 09. 2006. Z dôvodu odchodu JUDr. Z. P. na materskú dovolenku bola vec pridelená novej zákonnej sudkyňi dňa 26. 01. 2007 a to JUDr. L. V., ktorá v súčasnej dobe vec vybavuje.

JUDr. L. V. vykonala vo veci nasledovné výkony:

- *dňa 21. 02. 2007 výzva (č. l. 104, 105)*
- *dňa 24. 04. 2007 uznesenie (č. l. 108)*
- *nariadenie termínu pojednávania na deň 05. 02. 2008, 18. 03. 2008, 17. 04. 2008, 19. 06. 2008 a 11. 09. 2008.*

Posledný termín pojednávania bol zmarený právnou zástupkyňou odporcu ako aj právnou zástupkyňou navrhovateľky, ktoré sa na termín pojednávania ospravedlnili. V súčasnej dobe je termín pojednávania odročený na neurčito, z dôvodu zaslania spisu Ústavnému súdu SR.

Na záver musím konštatovať, že JUDr. L. V. postupuje vo veci bez prietáhov, pričom dôvody odročovania pojednávanií sú na strane účastníkov konania.“

K otázke dôvodnosti sťažnosti sťažovateľky sa predseda okresného súdu nevyjadril.

Právna zástupkyňa sťažovateľky vo svojom stanovisku doručenom ústavnému súdu 3. októbra 2008 k vyjadreniu predsedu okresného súdu uviedla:

„Sťažovateľka trvá na podanej sťažnosti ako aj na jej odôvodnení, z vyjadrenia nie je zrejmé, aké úkony boli vykonané zákonnou sudkyňou JUDr. A. M. v období od napadnutia veci (od 17. 8. 2001) do pridelenia veci JUDr. Z. P. (dňa 7. 12. 2005), nakoľko práve v predmetnom období prišlo k značným prietahom v konaní majúcim za následok povinnosť

sťažovateľky platiť úhrady za byt, v ktorom v skutočnosti nebývala. Okresný súd Trnava v spornom období nekonal bez zbytočných prietáhov.“

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľka sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 290/2001.

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Odstránenie stavu právnej neistoty je podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (II. ÚS 61/98, IV. ÚS 59/03) a tento účel možno dosiahnuť až právoplatným rozhodnutím. Nepostačuje, že štátny orgán vo veci koná (II. ÚS 157/02, I. ÚS 76/03).

K vytvoreniu stavu právnej istoty preto dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu (I. ÚS 10/98, III. ÚS 127/03). Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil so žiadosťou na súd (IV. ÚS 195/02).

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietáhom, a tým aj k porušeniu základného práva upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou zohľadnil tri základné kritéria, ktorými sú právna a faktická

zložitost' veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha preskúmanej veci (napr. I. ÚS 3/00, II. ÚS 813/00).

Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľky.

Pokiaľ ide o prvé kritérium, ústavný súd zo sťažnosti i spisu okresného súdu sp. zn. 12 C 290/2001 zistil, že predmetom namietaného konania je rozhodovanie o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Ide o konanie, ktoré nie je právne zložité a aj metodika postupu všeobecného súdu v takom spore je dostatočne jasná a podporená stabilizovanou judikatúrou všeobecných súdov. Pre rozhodovanie súdu vo veci vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov treba predovšetkým určiť (stanoviť) okruh vecí tvoriacich jeho predmet, zistiť ich hodnotu ku dňu zániku manželstva a napokon rozhodnúť o jeho vyporiadaní. Pri oceňovaní vecí v konaní o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva ide spravidla o posúdenie skutočností, ktoré si vyžadujú odborné znalosti, a preto nie zriedka vyvstáva potreba ustanovenia znalca podľa § 127 Občianskeho súdneho poriadku. Faktickú zložitost' vecí preto v takýchto veciach nemožno vylúčiť a môže byť vyvolaná počtom a povahou vecí tvoriacich predmet bezpodielového spoluvlastníctva, súhlasným alebo nesúhlasným stanoviskom účastníkov konania o veciach tvoriacich predmet bezpodielového spoluvlastníctva, ako aj potrebou znaleckého dokazovania ich hodnoty ku dňu zániku manželstva. Uvedené skutočnosti sa prejavili aj v napadnutom konaní, a preto ho ústavný súd hodnotil z faktického hľadiska ako pomerne zložité.

V tejto súvislosti však ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že ani zložitost' sporu nezbavuje sudcu ústavnej zodpovednosti za prieťahy v konaní zapríčinené nesprávnou organizáciou práce, nečinnosťou bez relevantného právneho dôvodu alebo inými nedostatkami v činnosti súdu (I. ÚS 47/96).

Správanie sťažovateľky je druhým kritériom, ktoré ústavný súd uplatňuje pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným prieťahom, a tým aj k porušeniu jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa

čl. 48 ods. 2. ústavy. Podľa uvedeného kritéria ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľka, ktorá v konaní pred okresným súdom vystupuje ako žalobkyňa, ovplyvnila doterajšiu dĺžku konania žiadosťami o odročenie nariadených súdnych pojednávani z dôvodu rokovania o uzavretí mimosúdnej dohody (24. marca 2006, 17. apríla 2008 a 19. júna 2008), resp. neúčastou na pojednávaniach (3. apríla 2003, 10. marca 2006 a 11. septembra 2008).

Negatívny podiel sťažovateľky na doterajšej dĺžke namietaného konania ústavný súd zohľadnil pri rozhodovaní o jej finančnom zadosťučinení.

Tretím hodnotiacim kritériom, uplatnením ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, bol postup samotného okresného súdu v namietanom konaní.

Z obsahu označeného spisu vyplynulo, že okresný súd po doručení žaloby (17. augusta 2001) až 8. februára 2002 vyzval sťažovateľku na zaplatenie súdneho poplatku za návrh a až 9. marca 2002 zaslal žalobný návrh P. Š., bývalému manželovi sťažovateľky (ďalej len „žalovaný“), aby sa k nemu vyjadril.

Hoci sa žalovaný k návrhu sťažovateľky na vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva vyjadril 10. apríla 2002, okresný súd až 3. júla 2002 nariadil prvé pojednávanie vo veci na 3. september 2002, na ktorom vykonal výsluch účastníkov konania. Ďalšie pojednávania nariadené na 15. október 2002, 22. október 2002 a 27. február 2003 okresný súd zrušil a vo veci pojednával až 3. apríla 2003. Pojednávanie konané 13. mája 2003 bolo pre neprítomnosť žalovaného odročené na neurčito s tým, že do konania bude pribratý znalec.

Uznesením sp. zn. 12 C 290/2001 z 21. augusta 2003 okresný súd nariadil vo veci znalecké dokazovanie a ustanovil znalca Ing. J. M. z odboru stavebníctvo - oceňovanie nehnuteľností.

Napriek tomu, že ustanovený znalec mal vypracovať znalecký posudok, v ktorom mal stanoviť všeobecnú hodnotu majetku účastníkov konania, do 60 dní od doručenia uznesenia (8. septembra 2003), uloženú úlohu v termíne nesplnil. Z uvedeného dôvodu ho okresný súd prípisom z 12. januára 2004 vyzval na predloženie znaleckého posudku. Znalec znalecký posudok napokon doručil okresnému súdu 20. februára 2004.

Proti uzneseniu z 10. júna 2004 o priznaní znalečného znalcovi podal žalovaný 29. júna 2004 odvolanie. Prípisom z 8. septembra 2004 a taktiež z 5. októbra 2004 okresný súd vyzval žalovaného na odstránenie nedostatkov jeho odvolania. Keďže žalovaný bol naďalej nečinný, okresný súd ho na splnenie tejto povinnosti vyzval uznesením zo 6. decembra 2004. Vzhľadom na to, že žalovaný nerešpektoval uvedené opatrenia okresného súdu a svoje odvolanie neopravil, okresný súd 15. februára 2005 odstúpil spis za účelom rozhodnutia Krajskému súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“).

Krajský súd 21. apríla 2005 vrátil vec okresnému súdu z dôvodu jej predčasného predloženia, pretože uznesenie o znalečnom, proti ktorému žalovaný podal odvolanie, vydal vyšší súdny úradník.

Z uvedeného dôvodu o priznaní znalečného rozhodol vybavujúci sudca okresného súdu uznesením z 27. apríla 2005. Pojednávanie nariadené 11. júla 2005 na 21. september 2005 okresný súd po výsluchu sťažovateľky a znalca odročil na neurčito za účelom ocenenia hnutel'ných vecí. Za tým účelom uznesením z 22. septembra 2005 okresný súd ustanovil znalca Ing. M. M. z odboru slaboprúdová elektronika, taktiež uznesením z toho istého dňa ustanovil znalca L. Š. z odboru bytové zariadenie.

Nová vybavujúca sudkyňa, ktorej bola vec sťažovateľky predsedníčkou okresného súdu opatrením zo 7. decembra 2005 pridelená na ďalšie konanie, nariadila pojednávania a vo veci konala 10. marca 2006, 24. marca 2006 a 26. mája 2006. Pojednávanie nariadené na 7. september 2006 bolo odročené z dôvodu práceneschopnosti vybavujúcej sudkyne.

Potom, ako sťažovateľka podaním doručeným okresnému súdu 10. januára 2007 vzala späť svoj návrh na vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva a žiadala konanie vedené pod sp. zn. 12 C 290/2001 zastaviť, v poradí piata vybavujúca sudkyňa, ktorej bola vec pridelená opatrením z 26. januára 2007, uznesením z 21. februára 2007 vyzvala sťažovateľku, aby oznámila dôvod späťvzatia návrhu na začatie konania a výšku trov konania, zároveň uznesením z toho istého dňa vyzvala žalovaného, aby oznámil, či súhlasí so späťvzatím návrhu sťažovateľky.

Vzhľadom na to, že žalovaný okresnému súdu 13. marca 2007 oznámil svoj nesúhlas so späťvzatím návrhu zo strany sťažovateľky a trval na rozhodnutí okresného súdu vo veci, okresný súd uznesením z 24. apríla 2007 rozhodol, že konanie o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov nezastavuje.

Následne, až od 8. januára 2008, začal okresný súd konať vo veci plynulo, keď vykonal viacero nevyhnutných procesných úkonov súvisiacich s prípravou pojednávaní vo veci nariadených na 5. február 2008, 18. marec 2008, 17. apríl 2008, 19. jún 2008 a 11. september 2008. Pojednávania však boli odročované z dôvodu rokovania účastníkov konania o mimosúdnej dohode, ostatné pojednávanie nariadené na 11. september 2008 okresný súd odročil pre ospravedlненú neúčast' účastníkov konania, čo bolo ostatným úkonom okresného súdu vo veci.

Ústavný súd v súvislosti s postupom okresného súdu v predmetnej veci posudzoval zbytočné priet'ahy v konaní ako celok s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu.

Na základe svojich zistení ústavný súd dospel k záveru, že činnosť okresného súdu bola počas prevažnej doby trvania súdneho konania neefektívna, keď okresný súd najmä neprimerane veľa času venoval vyžiadaniu znaleckého posudku a rozhodovaniu o znalečnom (počas celého roka 2004), čo v čase, keď posudzované konanie trvalo viac než sedem rokov, je z hľadiska požiadaviek ústavnosti neakceptovateľné. V tejto súvislosti ústavný súd už judikoval, že ak už konanie trvá neprimerane dlho, má všeobecný súd venovať zvláštnu pozornosť jeho urýchleniu (III. ÚS 146/05). Rovnako ako neefektívnu

a nesústredenú považoval ústavný súd činnosť okresného súdu súvisiacu s rozhodovaním o odvolaní žalovaného proti uzneseniu z 10. júna 2004 o priznaní znalečného, ktorá v konečnom dôsledku spôsobila predĺženie namietaného konania o viac ako 10 mesiacov.

Zo zistení ústavného súdu tiež vyplynulo, že postup okresného súdu v namietanom konaní nebol dostatočne plynulý, čo potvrdzujú viaceré obdobia (aj keď len krátkodobej) nečinnosti, napr. od 3. septembra 2002 do 3. apríla 2003 (v trvaní 7 mesiacov), od 26. mája 2006 do 21. februára 2007 (v trvaní takmer 9 mesiacov) a od 24. apríla 2007 do 8. januára 2008 (v trvaní takmer 9 mesiacov). Pri posudzovaní tohto obdobia ústavný súd zobral do úvahy svoju predošlú judikatúru, v súlade s ktorou obdobie poznamenané nečinnosťou všeobecného súdu, keď jeho konaniu nebráni žiadna zákonná prekážka, ústavný súd posudzuje ako zbytočný prierah v konaní (III. ÚS 29/03).

Argumentáciu predsedu okresného súdu spočívajúcu v poukazaní na viacnásobnú zmenu zákonnej sudkyne ústavný súd neakceptoval ako účinnú obranu. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. III. ÚS 14/00) otázky množstva vecí, personálne a organizačné problémy súdu nie sú v zásade ústavne významné pre posúdenie toho, či došlo k zbytočným prierahom v konaní. Okresným súdom uvedené skutočnosti jednotlivito ani vo vzájomnej spojitosti nemôžu odôvodňovať neprimeranú dĺžku posudzovaného súdneho konania, ktorá doteraz na súde prvého stupňa predstavuje viac než sedem rokov.

Na základe uvedených zistení ústavný súd dospel k záveru, že okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 290/2001 spôsobil zbytočné prierahy, a tým porušil základné právo sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

III.

Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, prípadne nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, prípadne prikáže tomu, kto právo porušil, aby vo veci konal. Podľa čl. 127

ods. 3 ústavy ústavný súd môže zároveň na žiadosť osoby, ktorej práva boli porušené, rozhodnúť o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia.

V súlade s § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde ústavný súd okresnému súdu prikázal, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 290/2001 konal bez zbytočných prietáhov.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje a z akých dôvodov sa ho domáha.

Sťažovateľka žiada finančné zadosťučinenie v sume 200 000 Sk. Uplatňovanú sumu zadosťučinenia odôvodňuje vysokou mierou právnej neistoty spôsobenej nečinnosťou okresného súdu.

Pri určovaní výšky finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza Európsky súd pre ľudské práva, keď priznáva spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na okolnosti danej veci zakladajúce namietané porušenie označeného práva (doterajšiu dĺžku súdneho konania, dobu prietáhov okresného súdu v konaní, faktickú zložitosť veci, správanie sťažovateľky v konaní) ústavný súd považoval za odôvodnené priznať sťažovateľke finančné zadosťučinenie v sume 40 000 Sk.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v súvislosti s jej právnym zastupovaním advokátkou Mgr. B. Š. v konaní pred ústavným súdom. Ústavný súd vychádzajúc z návrhu právnej zástupkyne sťažovateľky ich vyčíslil sumou 6 732 Sk, a to za dva úkony právnej pomoci podľa § 1 ods. 3, § 11 ods. 2 a § 14 ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (vypočítanú zo základu priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky v prvom polroku 2007 v sume 19 056 Sk),

t. j. 2-krát 3 176 Sk a 2-krát 190 Sk za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné.

Podanie právnej zástupkyne sťažovateľky doručené ústavnému súdu 3. októbra 2008 (stanovisko k vyjadreniu okresného súdu) nevyhodnotil ústavný súd vzhľadom na jeho obsah ako podanie relevantné na rozhodnutie vo veci samej, a preto odmenu zaň nepriznal.

Trovy konania je okresný súd povinný uhradiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľky (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 Občianskeho súdneho poriadku).

V zmysle čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou rozhodnutia uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. októbra 2008